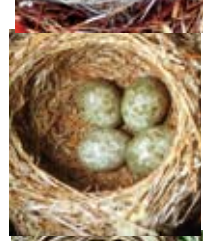

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

ŘÍJEN 2008

Bitva o hrad Helfenburk

Jako již tradičně touto dobou se oddíly z České republiky sjely na hrádek Helfenburk poblíž obce Úštěk u Litoměřic k akci jménem „Bitva o hrádek Helfenburk“. Počasí nám moc nepřálo, přijelo tedy letos pouze 150 věrných, kteří se ovšem snažili bít ze všech sil i za své nepřítomné druhy. Pozitivní však bylo, že díky tomuto počtu se uplatnila skvělá organizace rozhodčích a tím pádem bylo i méně podvodů. Ptáte se, jak bitva probíhala?

Vše spočívalo v tom, že proti sobě stály řady útočníků a obránců a bojovalo se, jak už název akce napovídá, o hrad pomocí ponožkových koulí a kartonových štítů. Bitvy byly nemilosrdně vyčerpávající pro obě strany a počasí se nás snažilo udržet v nejisto-

tě až do konce. Od neustálého vrácení munice nás bolely ruce, a jestli si myslíte, že se kartonový štít nepronesel, jste na omylu. Měl jsem tu čest hrát za obě strany, takže mohu posuzovat bojovnost, odvahu i disciplínu obou týmů. A závěr? Obránci i útočníci byli velice vyrovnaní jak strategicky, tak početně. Bitvu jsem si užil.

Dorazili i lidé z jiných oddílů, než jsem znal, tudíž mohu s radostí říci, že se bitva stává stále populárnější. Těším se na příští rok a doufám, že se počasí vydaří a že se sejdem v hojnějším počtu než letos.

*Jan Nezbeda,
TOM Veverk,
Brandýs nad Labem*

Ilustrační foto: Tomek Hurt, TOM DAKOTI

OBSAH

říjen 2008

- str. 4 Tábora školička,
Letní tábory, David Šimek
- str. 5 Co se z Klubky vyklubalo,
Andrea Štefková
- str. 6 Po stopách Joy Adamsonové,
Rost'a Kašovský
- str. 7 120 let KČT, Jiří Homolka
Kouzelnická škola v Žimravících,
Ivan Kula
- str. 8 Banát - tábor krajanů,
Tomek Hurt
- str. 10 Táboření u Vodenic,
Veronika Králová,
- str. 11 Daleko na východě,
Lída Nováčková
- str. 12 27. letní sraz TOM,
Mojmír Nováček
- str. 13 V říši pohádek, Hana Paňáková
- str. 14 Sloup v Čechách,
Lída Nováčková
- str. 16 Outdoor a fotky, Petr Ďoubalík
- str. 18 Woodcraft, J. Porsch-Ablákela
- str. 19 Základna v Uherském Hradišti,
Zdeněk Rolinc
- str. 20 Moravská LTŠ, Ivo Skoček - Hop
- str. 21 Česká LTŠ, Zdeněk Šmída
- str. 22 Rakouské vlnobití,
Rost'a Kašovský
- str. 23 Mezi balkánskými velikány,
Tadeáš Klaban
- str. 24 Hobit, Jiří Chour
Tábor 2008,
Vratislav Hroch Florián
- str. 25 Zprávy z ústředí
- str. 26 Sloup dvakrát svatební, (ton)
Táborská unie čtyřicetiletá
Gratulujeme!, Jiří Homolka
- str. 27 Stručně o Sloupu,
Tomáš Novotný

První republice k narozeninám

Před Listopadem měla ta dvě slova příchut' poněkud zakázaného ovoce. Komunistům skřípěla v uších jako písek v bezvadném soukolí jejich těžkého průmyslu, my, kdo jsme ji nezažili, jsme rádi poslouchali nostalgické a trochu k lepšímu přibarvené ohlížení se před děvřetřicátý rok.

První republika!

Moje babička byla štramanda a nosila kožešinové boa, dědovi to ve vojenském taky seklo. Úsměvy na tehdejších fotografiích jsou bezvadné, myslím, že drobet retušované. Hnědě kolorované snímky spouštějí řadu asociací: republika měla tvar pejška s čumákem z Podkarpatské Rusi, milovaný staříčkový prezident uměl jezdit na koni, Oldřich Nový v botkách s psími dečkami líbal ruku Adině Mandlové... Spadl dům v ulici Na poříčí a sto tisíc lidí šlo na pohřeb obětem toho neštěstí a lálo tehdejší stavitelům... Na Slovensko jezdili čeští učitelé šířit osvětu, Klement Gottwald se zas učil od sovětských soudruhů, jak se rdousí buržoasie. A že byl učenlivý! Baťa, pejsek a kočička, kteří slaví osmadvacátý říjen, Lidové noviny, božské a elegantní art deco, Plečník, stávky a střelba do dělníků, za kterou Werich s Voskovcem nemohli tehdejšímu bonvivánovi politické scény Juraji Slávikovi, takto ministru vnitra, na prknech Osvobozeného divadla přijít na jméno. Dostavba svatého Víta.

Kdopak dneska ví, že zkraye první republiky se ještě učitelky nemohly vdávat a že po pádu monarchie se zcela vážně přemýšlelo o tom, že by se nová měna vznikajícího Československa jmenovala na počest slavné organizace sokol?

Zajímavá doba, na kterou se dnes odkazujeme, jakkoliv státní útvar, který zrodila, již neexistuje.

Československu by osmadvacátého října 2008 bylo požehnaných devadesát let.

Tomáš Novotný

Táborová školička

TOM Zálesáci Svitavy o letních prázdninách uspořádali již devátou Táborovou školičku. Letos poprvé na naší oddílové Tučkově hájence ve Svatouchu. Ptáte se, co je táborová školička? Je to týden pro děti ve věku 5–10 let, které jsou poprvé v přírodě nebo od svých rodičů. Program je věkově uzpůsoben věku dětí. S dětmi pracuje více vedoucích.

V letošním roce jsme pro děti připravili hru „Stroj času“. Díky jemu se mladí cestovatelé mohli podívat do starověkého Egypta, vystoupit na Mt. Everest, bojovat s Indiány, stát se husitou či zažít přistání na Měsíci. Jako tradičně se sešla perfektní parta dětí, které se od září stanou ve většině případů novými členy oddílu.

Všichni dobře víme, že je v dnešní době těžké získat nové členy do svých řad. Proto můžu jen všem doporučit tento způsob náboru dětí. Rozhodně je lepší ukázat dětem a rodičům, co tomíci dělají na vlastní oči než pracně obíhat školy s náborovými letáky.

*David Šimek,
TOM Zálesáci, Svitavy*

Letní tábory

O letošních letních prázdninách jsem navštívil tábory TOM Javor a TOM Dívčí trojka Ostrava. Uskutečnily se ve Sloupu v Moravském krasu, tomíci z Nivnice pak prožili svá dobrodružství v Trpíku.

Zajímavým překvapením pro mne bylo, když jsem ve čtyři hodiny odpoledne přicházel ke stanům Dívčí trojky. Dlouho jsem váhal, zda se zde vůbec někdo nachází. Když jsem došel k prvnímu stanu, uviděl jsem první děti: ležely před stany a v tichosti odpočívaly. Hrály právě jednu část celotáborové hry

„Tábor pohádkových nocí“ podle knihy Pohádky tisíce a jedné noci. V rámci této etapy děti zrovna měly ramadán, a tak v poklidu celé odpoledne proležely u svých stanů plně zapáleny do této hry.

TOM Nivnice hrál šípáckou celotáborovou hru Holubinky. Musel jsem obdivovat krásné zahrádky s různobarevnými houbami, které získávaly v různých etapách hry. To ostravští tomíci hráli etapovku Vlak do stanice nebe.

Všechny tábory byly řádně označeny logem Asociace TOM a všude jsem viděl spokojené děti, které byly nadšené jak z her, tak i z letního pobytu.

*David Šimek,
TOM Zálesáci, Svitavy*

Co se z Klubky vyklubalo na táboře v Kamence

Na první dva srpnové týdny asi bude osazenstvo našeho oddílu se zaměřením na dramatickou výchovu vzpomínat ještě dlouhou dobu. Tábor, který se nesl v duchu velké táborové hry na téma „Boj o Narnii“, nám přinesl nemálo zážitků s Aslanem, se zlou čarodějnici, s bobry, vlky, jednorožci a s dalšími bájnými zvířaty Narnie. Dostat se do Narnie však nebylo jen tak. Naše tajuplná skříň nám vstup do královny ohrožené země umožnila jen v patričných chvílích, a proto s ní nebyla domluva nijak jed-

noduchá. Kromě toho, že jsme prostřednictvím bojových her získávali přízeň bájných zvířat na svou stranu a budovali tak armádu proti zlé Královně, museli jsme čelit jejím nástrahám v podobě dešťů, bouřek a průtrží mračen. Projevy královniny nelibosti nám mnohdy byly nepříjemnými nástrahami, zato však atmosféru patričně okořenily. O tom, jaké dovednosti museli jednotliví táborníci rozdělení do královských rodů se jmény Lámarané, Elukané, Kalumanští a Riklárovští prokázat, bychom tady mohli pojednávat dlouhým povídáním. Podstatné je, že se jeden z těchto rodů stal na konci táborové hry vítězným a získal

tak plné právo k tomu, aby usedl na trůn Cair Paravel na královském hradě.

Nepochybně těmi nejproduktivnějšími a nejtvůřivějšími aktivitami byly táborové workshopy, které probíhaly každý den minimálně dvě hodiny. Děti se podle zájmu přihlásily a rozdělily do jednotlivých workshopů s názvy Tvůřivák, Karaťák a Dramaťák. Náplň jednotlivých workshopů přinášela nejen prožitek v jejich průběhu, ale také výslednou výstavu výtvarných prací, předvedení osvojené katy a dalších chvatů sebeobranu karate a dramatické vystoupení s názvem Šenovská historie, které vzniklo na počest desátého výročí jmenování našeho města městem. Kromě toho, že táborový Narnijský věstník všem zvěstoval, jaký má kdo pořádek či nepořádek ve stanech, co bude k jídlu, jaký bude program dne, zda je nějaká novinka dne a který rod má na co službu. Našly se zde také workshopové zpravodaje, které informovaly táborníky, co se děje v ostatních workshopech. Činnost workshopů zdaleka neskončila na táboře. Na první oddílové schůzce nás totiž čeká setkání s rodiči a přehlídka naší workshopové činnosti.

A co naše táborové večery? Někdy se zpívalo u táboráku, někdy se tancovalo na Narnotéce, na jejíž prvních příčkách hitparády se nepochybně umístila skupina Kabát, Ewa Farna či Avril Lavigne. Častěji jsme však večery trávili formou her a soutěží. Nechyběla soutěž Miss a Missák Narnie, Návštěva celebrit Ewy Farne a Avril Lavigne s autogramiádou, AZ kvíz junior, Riskuj senior, soutěžní večer s Ilonou Vítznou alias Bingo, zábavný večer s Olinkou a s Emilkou nebo večerní stezka odvahy či noc pod širákem, kterou si starší osazenstvo oddílu užilo mimo tábor na hradě Vikštejně alias Cair Paravel.

Tábor se zkrátka mimořádně vyvedl. Bez problémů, bez úhony a s úsměvem od ucha k uchu jsme prožili všechny táborové dny. Jen ten den poslední byl pro nás trochu pochmurný. Vidina příštích táborových dní, které nás v Kamence čekají také příští rok, nám však dopřála veselého odjezdu.

Andrea Štefková,
TOM Klubka, Šenov u Ostravy

Po stopách Joy Adamsonové

Mnoho našich tomických oddílů (obzvláště z Ostravska) táboří na Vítkovsku či Budišovsku v Oderských vrších nebo jezdí na základnu v ne-daleké Kamence. Ale málokdo ví, že ten-

to kraj je rodným krajem světoznámé spisovatelky a milovnice šelem Joy Adamsonové, která na Opavsku strávila dětství a stopy její rodiny Weissuhnu jsou patrné na každém kroku a každém význačném místě v okolí. Díky čerstvě vydané knize „Setkání se smrtí“ spisovatelky a bývalé konzulky České republiky v Keni Zuzany Beranové a taky díky

besedě s autorkou jsme našli námět na letošní celotáborovou hru. Z tradičního táborového místa ve Staré Vodě (kousek od Budišova nad Budišovkou – Podlesí) jsme to i díky tradičním přesunům na kolech a taky díky přístrojům GPS měli blízko k Janským Koupelím, bývalé osadě Na stoupách u Kružberka, hřbitovu v Budišově (hrob rodiny Joy Adamsonové) nebo k zamýšlené hrobce rodiny Weissuhnu v uměle vyhloubené jeskyni pod cvičnými skálami na Kružberku. Zde byl schován

tradiční závěrečný poklad. Díky Joy jsme poprvé v historii našeho oddílu provedli táborovou noční DVD projekci slavného (a těžce sehnatelného) filmu Volání divočiny. Mladší členové viděli lvice Elsu poprvé. Na táboře samozřejmě nechyběly tradiční turnaje a spousty závodů a soutěží na družiny i jednotlivce i tréninky na lodích na budišovském koupališti nebo sportování se sousedním skautským táborem. Zorganizovali jsme také mnohé cyklovýpravy do okolí, mimo jiné i za oddílem Sirius na tradiční sportovní kláně nebo výjezd starších členů skrz vojenský prostor k prameni Odry v Kozlově – to vše díky pochopení Újezdního úřadu Vojenského výcvikového prostoru Libavá.

*Rosta Kašovský,
TOM ČMOUDÍK,
Ostrava*

120 let KČT

-turisticko -charitativní akce v Praze

Kouzelnická škola v Žimravicích

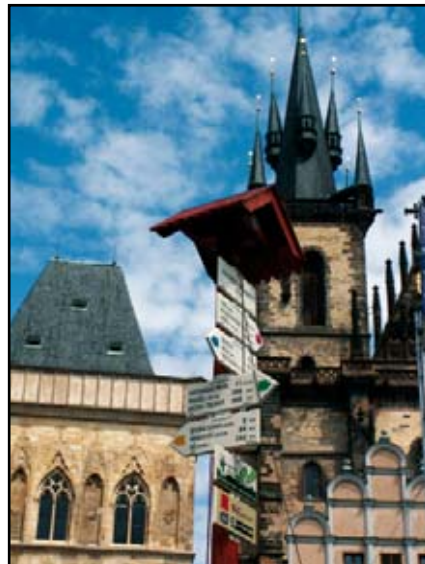
Všichni uchazeči o kouzelnické umění jsou pozváni osobním dopisem podepsaným samotným Brumbálem.

Táborová hra turistického oddílu Zálesák Hlučín rozděluje účastníky do čtyř kolejí – Ještěřzel, Bobrvín, Veverspár a Svištímor. Studenti kouzel proti sobě soutěží oděni do kouzelnických plášťů s nezbytnou hůlkou a sbírají body, které jim umožní přetnout pavučinu žilek energie, jež proudí do Volde-mortova srdce. Jen tak může být jeho kletba přemožena. Hraje se skutečný Famfrpál se zlatonkou, jen let na košťatech je nahrazen pohybem po žimravické trávě. V etapě Dračí krev se kouzelníci učí snažit vysát životodárnou tekutinu dvěma oheň dštícím drakům a živé „človeče, nezlob se“ s různými úkoly je nazváno Žimravické katakomby. Luští se Nápis v Azbakanu a soutěží na Příčné ulici. Závěrečný souboj s Mozkomory a Smrtijedy potvrdí vítězství Veverspáru, ale oddechnou si všichni, zlo bylo poraženo.

Ivan Kula,
TOM Zálesák,
Týnec nad Labem,

Když jsme účast na této velké akci plánovali, měli jsme trochu obavy, zda to není moc odvážné vyjet do Prahy na 4 dny s 20 tomíky ve věku 6–10 let. A k tomu ještě celou sobotu dopoledne prodávat turistickou skládačku v rámci veřejné sbírky. Obavy se nevyplnily a celá účast na oslavách 120 let KČT naši omladinu nadchla a při veřejné sbírce dokázali i ti nejmenší prodávat celé 4 hodiny a upřímně řečeno, v mnohých jsme objevili velmi dobrého obchodního ducha. Kromě sbírky a účasti na oslavách na Staroměstském náměstí, které jsme si užili na „velepelechu“ Zlatých Šípů, jsme stihli navštívit Pražský hrad, kde nás samozřejmě nejvíce zaujalo střídání stráží a muzeum hraček. Naši mladí mají též jasno s prezidentskou standartou: „Když vlaje, prezident je na Hradě, když ne, tak je v nemocnici.“

Samozřejmě Petřín jsme nemohli vynechat, a to jak rozhlednu, tak bludiště, kde se mnozí z nás dostávali až do extáze při pohledu na sebe a ostatní. Příjemná byla i návštěva Vyšehradu a až překvapivý zájem našich nejmenších o hroby našich velikánů. Naši návštěvu jsme zakončili v mediálně známé pražské ZOO. Musíme však upřímně říci, že mediální obraz převyšuje realitu. Z Prahy jsem si odváželi většinou pozitivní dojmy a zážitky. Z těch méně příjemných stojí snad za zmínku reakce

jedné důchodkyně na Rašínově nábřeží o „fakanech, kteří chtějí v neděli na parník, místo aby se školou jezdili ve všední dny“. Paní měla štěstí, že na mém místě nestál můj velký přítel, guru pacovských tomíků Václav Hrobský. Též se těžko chápe ta obrovská koncentrace kasín, herních automatů v historickém centru města a na hlavním nádraží. Vždycky jsem si myslel, že radnice v Praze si dokáží získat prostředky jinak než tímto ubohým způsobem.

Jiří Homolka,
TOM Vsetín

Banát – tábor u krajanů

Psát o srpnových dnech v rumunském Banátu, kde A-TOM pořádá dva běhy táborů pro místní krajanů, není vůbec snadné. Je toho tolik, co si našinec přiveze za dojmy, že prostě ani neví, čím začít, o čem se rozepsat a co nedejbože vynechat!

Nu, tedy to zkusím. Druhý turnus, který jsme měli pod taktovkou s Ondrou Šejtkou z pražského TOM S.T.A.N., měl oproti prvnímu běhu ulehčenou úlohu – vyhnuli jsme se složitému a krkolomnému stavění tábora a zajišťování základních věcí nutných k bezproblémovému chodu podniku, o což se postarali „Ostraváci“. Možná i díky tomu jsme byli od prvního dne nadšeni jak krásnou banátskou přírodou, neuvěřitelně vděčnými dětmi, tak velmi pohostinnými a pohodářskými lidmi.

Ale teď to už vezmu přece jen trochu systematicky...

Banátské děti na táboře

V polovině 19. století se do místních oblastí stěhovaly národy celé rakouské monarchie, mezi nimi i Češi. Banát – to byla hraniční oblast, tedy liduprázdná a divoká, kterou protékal veletok Dunaj. Češi se tu usadili v mnohých vesnicích v horách, které sice mají nadmořskou výšku mezi 500–800m n. m., ale díky holým vrškům (osadníci lesy vykáceli kvůli potřebným pastvinám a polím) si připadají jako ve velehorách. Do dnešních dnů se zachovalo celkem 6 českých vesnic. Ale vesnice vymírají a stárnou, protože každoročně přichází o své obyvatele, kteří se stěhují za lepšími.

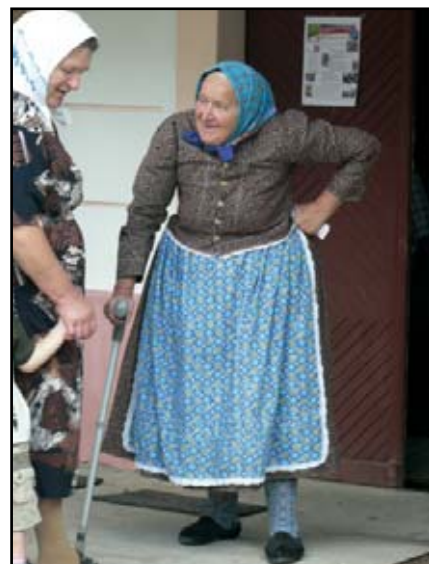
Protože byly a jsou vesnice nejméně z 95 % ryze české, tedy bez rumunské menšiny, mluví se zde stále česky – i když s mírně odlišným přízvukem a mnohdy s archaickým slovníkem. Čím se ale krajané vyznačují na první pohled, je jejich laskavost a pohostinnost, stálý úsměv, vtipkování a snaha pomoci.

Banátské děti na táboře

No to je jedna báseň – radost pro vedoucí! Děti jsou přes rok zvyklé na práci s minimem volného času. Ve vesnicích samozřejmě neexistují nějaké kroužky (až na malé výjimky typu hraní

na flétnu) – i proto zde tedy děti hltají každou hru. Soutěživé jsou jako naše, prahnou po výhře stejně jako naše, někdy při prohrávání trucuují jako naše, ale to jim nevydrží dlouho a s ustavičným úsměvem a humorem se vrhnou do zápalu hry opět. Polední klid? To zde neexistovalo – chvilka nicnedělání je pro ně nepředstavitelná. Pro nás to znamenalo o to větší vypětí, ale to jejich nadšení nám zase dodávalo síly.

Místním děvčatům šla v práci v kuchyni pěkně od ruky, kluci zase neustále vymýšleli nějaké ty vtipky (jejichž částým terčem jsme byli my). Celotáborovou hrou vyložené žili. Když se jim zjevil v místních vodních mlýnkách duch místního požitkáře, samozřejmě druhý den vykřikovali, že je to Ivan..., ale ne vždy si byli jistí. Jeden ze tří Józů na táboře jej dokonce bral smrtelně vážně a každé návštěvě o duchovi povídal.

Program tábora hodně obohatili indiáni z Ligy lesním moudrosti v čele s Alešem Sedláčkem, kteří na jeden celý den zatáhli děti na americké prerie. V sauně sice po prvním zalití horkých kamenů zbylo z 23 dítek jen jediné, ale jinak si indiány zamilovali. Ostravští

nám zase díky Tetkovi poskytli krásný výhled na tábořiště z ptačí perspektivy, když natáhli traverz přes celé údolí. Bujarý ryk mimo děti vydávala i naše kuchařka Štěpánka a hlavně opravdový řev předvedla zdravotnice Katka.

Asi nejkrásnější zážitek nám připravili ve vesnici Rovensko, kam jsme putovali na celodenní výlet. Místní rodinka Pražákových nám připravila hostinu o třech chodech, kde nechyběla pálenka. Tedy dvakrát pálená pálenka. Neochutnat nešlo – prostě folklór, jak jsme se brzy naučili říkat. Rovenští pak nedali jinak, než že nás, rozumějte celý tábor, odvezou zpět. Šestadvacet lidí + kočí se tedy naskládali na dva žebříňáky a cestou necestou se vydali k táboru. Pro děti normálka, pro nás vedoucí obrovský zážitek.

Tábor u Vodenic, tedy vodních mlýnků nedalo Gerniku v údolí U Petra, byl nezapomenutelnou akcí pro nás všechny. Kromě již jmenovaných nutno zmínit i Dana (TOM S.T.A.N.) a Dadasa (jak říkali místní, TOM Chippewa), kteří se o dobrou náladu starali znamenitě.

Chcete-li vidět více fotek či si přečíst trochu jiné povídání, mrkněte na stránky tomíků libereckého kraje www.tomicipodjestedem.cz

*Tomek Hurt,
TOM DAKOTI,
Česká Lípa*

Táboření u Vodenic

Banátský tábor je za námi. Teď už snad jen zbývá za nás, ostravské Průzkumníky, zhodnotit, jaký byl. Jedním slovem bych myslím mohla říct, že úspěšný, ale pojďme se na to podívat zblízka.

Pro vybrané lidi z našeho oddílu začala „akce Banát“ už mnohem dříve než dnem příjezdu dětí. Celá příprava dopravy a dalších organizačních záležitostí nás stály několikanásobně více sil než průběh samotného tábora. I když se nám nakonec podařilo včas shromáždit všechny potřebné věci před naší klubovnou a naložit je na vozík, cesta tam byla docela hororová – 1100 kilometrů nám v plně naložených autech zabralo 24 hodin. Nakonec jsme ale úspěšně dorazili do vesnice Gernik, poblíž které se nachází táborová louka. A následující 4 dny byly opravdu náročné. Koně pana Maštalíře, který nám žebříňákem vozil věci k tábořišti (autem se ta šílená cesta zvládnout nedala), se docela zapotili, otočit se museli šestkrát, než jsme všechn materiál a podsady měli dole. Hlavně ale už v průběhu prvního dne začalo pršet a nepřestalo po celou dobu stavby a pak ještě několik dní poté, co přijely děti. Stavět tábor v dešti u nás, v Česku, kde máme skvělé zázemí, je dost nepříjemné, ale dělat to za takových podmínek na místě, kde není nic a během tří dnů tam musí být funkční základna pro třicet lidí... Tak to stálo opravdu za to.

Ale zvládli jsme to, a když děti dorazily, tak už jsme byli schopni jim

poskytnout slušné zázemí. A i když i další dny přišlo a celý týden jsme se ještě museli věnovat některým dodělávkám na tábořišti, tak musím říct, že s příjezdem dětí zavládla pohoda. Sice na stany, ešusy a vůbec všechno kolem koukali docela vyjeveně, ale brzy si zvykli a přizpůsobili se táborovému režimu. Dvacet dětí ve věku 8–14 let, které byly ze dvou různých vesnic, jsme rozdělili do čtyř družin a jejich vedení si vzali na starost čtyři naši schopní rádci.

Hned první den se všichni seznámili s celotáborovou hrou – byl to příběh o šíleném vědci, stroji času a cestě za pokladem... Takže každý další táborový den se nesl v duchu jedné země. Než se nám podařilo nalézt poklad, absolvovali jsme toho opravdu hodně – spoustu her, bojovek, sportů, časté koupání (naštěstí se nám udělalo hezky), batikování šátků, jezení hůlkami v Japonsku, karneval v Rio De Janeiru, nízké lanové překážky, táborák... A tak dále. V neděli jsme se vypravili do vesnice – prošli jsme si místní jarmark a navštívili mši. Předposlední den tábora přijel Aleš Sedláček s indiány a děti zkoušely kresat oheň, střílet z luku a večer se rozeběhly indiánské tance. No a poslední den přišla snad největší atrakce celého pobytu – traverz aneb lanové přemostění údolí, které mělo asi 250 metrů... A sjezd po laně si užili opravdu všichni. Odpoledne nás zprávy nakonec přece jen dovedly k pokladu, který byl plný sladkostí a drobných cen. Táborový program byl oficiálně ukončen večerním táborákem a scénkami, u kterých jsme se opravdu pobavili.

Toto všechno by ale mohl být stejně dobře program jakéhokoliv docela kvalitního tábora. Tak v čem byla ta odlišnost, to kouzlo? Bylo to v dětech samotných, v tom, jaké byly, jakým způsobem reagovaly, jak mluvily, s jakým nadšením si hrály... Nedá se to snad ani pořádně popsat. Všechny děti jsou v určitých věcech stejné, ale tyhle, banátské, byly opravdu v leccčem jiné. Hlavně vlivem tvrdších životních podmínek, kdy nemají skoro žádný volný čas a možná také hlubokým křesťanským založením, se odlišovaly od klasických „městských“ dětí. Takže na mě působili trošku jako suchá půda, která do sebe vsákne všechno, co na ni nalejete. Jistě, kluci se prali, nějaké ty hádky tam proběhly, jako všude, občas na ně bylo potřeba houknout. Některé věci se musely opakovat pořád dokolečka... Ale stejně, to jejich nadšení nám dokázalo veškerou vynaloženou energii mnohonásobně vrátit.

Sobota – den odjezdu – byla rozhodně nejhorším dnem z celého tábora. Po zakončovacím nástupu jsme se vydali do Gerniku. Vtrhla tam záplava žlutých táborových triček s obrázkem mlýnku, kterým už nezbývalo nic jiného než počkat na odvoz a rozloučit se. Děti se domů těšily, ale šlo poznat, že to, co za uplynulých deset dnů prožily, v nich zanechalo hluboký zážitek. Některým (a také některým z nás) při loučení tekly slzy. A právě ten okamžik mě přesvědčil, že to, co jsme těm dětem mohli dát, mělo obrovskou cenu, i když pro nás to byl v podstatě „klasický“ tábor s běžným programem. A proto si vážím toho, že to bylo umožněno právě nám, a děkuju všem, kteří se o to nějakým způsobem zasadili. Nevím, jestli se nám ještě někdy něco podobného poštěstí, ale vím, že někteří z nás by udělali všechno pro to, aby se to mohlo zopakovat. Třeba za rok, třeba za dva, možná v Banátu a možná taky tady. Hlavně ještě jednou nechat vzniknout tu zvláštní atmosféru...

Česílko – Veronika Králová,
TOM Průzkumník, Ostrava

Daleko na východě

Jezero Morské oko. Hejno ryb (pstruh duhový a pstruh americký) cvičených na turisty. Ryby úspěšně zkonsumovaly naši svačinu, obzvlášť jim přišel k chuti lančmít. Jezero je pěkné a zadumané. Pršelo a nebylo tu moc lidí. U jezera je opuštěné rekreační středisko (asi nuceně). Elegantní budova, citlivě zasazená do krajiny, schodiště prorůstá tráva a stromy. Napadlo mě, že krajinu nezachráníme tím, že z ní vyženeme lidi.

Skanzen ve Svidníku lákal na místní specialitu – polévku máčanku (sušené houby + voda z kyselého zelí + jíška rozvařená se smetanou). Neochutnali jsme – byla vyprodaná. Muzeum v Michalovcích se vyznačovalo velmi elegantně zpracovanou výstavou přírodnin a absolutně nekomunikativním průvodcem. Muzeum Andyho Warhola v Medzilaborcích zaujalo jen dospělou část výpravy. A hlavně Dukla a Údolí smrti a soukromý průzkum, co děcka vědí o bojích druhé světové války. Nevědí nic! Malí tomíci berou vystavenou bojovou techniku jen jako atraktivní a nezvyklé prolézačky.

Nezapomenutelná zůstane scéna, v níž hlavní roli hrál plechový hrneček. Na tábořiště tomíků zavítala návštěva. Vůně kávy a družný hovor. „To je můj hrneček,“ přitochí se ke stolu Škorpik. „Já si jej poznám. Podle téhle šterbiny,“ dloube prstem do plechového okraje. Nic zajímavého, kdyby ten hrneček nestál před doktorem Stráským, předsedou KČT. Víte, jak vypadá vteřina ledového ticha? Podobá se nekonečnu.

*Lída Nováčková,
TOM STOPAŘI,
Ostrava - Poruba*

39. sraz slovenských tomíků se letos konal daleko na východě, ve městě Svidník. V dobách společného státu to bylo jediné okresní město, do kterého nevedla železnice a tak tomu je až do dnešních dnů. Nás to moc netrápí. Máme svůj vlastní autobus. Jsme tím pádem pohybliví a nezávislí a nic nestojí v cestě za poznáním. Pro řadu z nás je to neznámý svět. Z Ostravy vyjíždí tomíci z oddílů TOM Stopaři, TOM Žďorbi a TOM UFO. Začínáme na důvěrně známém tábořišti v Bobrovcích (Roháče). Nemůžeme minout Tatry. Nejzdatnější vyběhli na Rysy, střední skupina se podívala k Hincovu plesu a drobtina viděla Popradské pleso a symbolický cintorín. V Tatrách jsme poprvé od větrné smrště – kraj se zazelenal, už nepůsobí tak zuboženě. Pak už směr východ.

Víte, že existuje soukromá jeskyně? Velmi příjemná zastávka. Cestička umetená, vstupní areál přizpůsobený pro čekání na prohlídku (lanové prolézačky a houpačky, nádherně upravený pramen pitné vody). V jeskyni máme helmy, karbidky a můžeme se protáhnout komínem nebo plazivkou. Jsme zvědaví a průvodkyně je nadšeně vstřícná. Tahle kouzelná jeskyně se jmenuje Zlá díra a nachází se kousek za masívem Branisko, v lokalitě vesnice Lipovce. Z mini parkoviště koukáme do stráně na košárové pasení ovcí. Prudká letní bouře nás zahání do autobusu a pak nás provází až do Svidníku. V téhle slotě nelze postavit stany, první noc spíme ve škole. Táboříme na hřišti základní školy.

Kostelíky řecko-katolické církve. Vyskytují se tu ve velké koncentraci. Jsou celé dřevěné, postavené ve východním slohu, vždy s krásným ikonostasem

(oltářními obrazy). Navštívili jsme celkem čtyři. Jsou zavřené, klíče jsou uloženy u někoho ve vesnici. Měli jsme štěstí, hned prvním strážcem je paní s nesmírnými vědomostmi a ochotou všechno nám podrobně vyložit. V jiném kostele slyšíme úvodní litanie před bohoslužbou, slovům však nerozumíme, modlitby jsou v rusínštině.

Hvězdárna. Je ukrytá v kopcích nad vesnicí Roztoky, daleko od lidí. Cesta k ní se podobá únosu. Dalekohledy mají slušivé roubené domečky. Vidíme Saturn a jeho prstence, vánoční prskavce podobnou hvězdu Antares, Jupiterovy měsíce na nás mrkají zarámovány větvemi stromů na obzoru. Je jasná noc a krajina voní létem – chvíle jako stvořená pro pohled do vesmíru.

27.

Tradiční ústřední akce tomíků – letní sraz TOM – doputoval do Moravskoslezského kraje, kde jej pořádala Krajská rada ve vyzkoušeném zařízení – v internátu Střední školy zemědělství a služeb v Městě Albrechticích na Krnovsku od 2. do 10. srpna 2008.

Na sraz se přihlásilo 130 tomíků ze 14 oddílů, nakonec se nás sjelo 127 účastníků ze 13 oddílů a Ústecké krajské rady, o něž pečovali 4 pořadatelé z ostravských oddílů Čmoudík, Stopaři a Moravskoslezské krajské rady.

Sraz byl zahájen průvodem účastníků po Albrechticích se svíčkami v rukou za přítomnosti místopředsedy KČT Ing. Jána Babniče, starosty Města Albrechtic pana Ludka Volka a ředitelky školy Ing. Lenky Metzlové. Hned v neděli 3. 8. a v dalších dnech se účastníci rozletěli do širokého okolí, aby poznávali turistické zajímavosti Jeseníků a celého okolí. Oblíbené byly autobusové zájezdy, které směřovaly na horské středisko Rejvíz s mechovými jezírky, do Zlatých

LETNÍ SRAZ TOM

Hor za zlatorudnými mlýny, do Karlovy Studánky, kde účastníky čekal výstup na nejvyšší horu Jeseníků – Praděd nebo od údolí Desné, kde účastníci navštívili podzemní přečerpávací elektrárnu Dlouhé Stráně i lázeňské městečko Velké Losiny s funkční manufakturou na výrobu ručního papíru. Další účastníci navštívili výrobu Kofoly v Krnově a tři rozhledny v okolí Krnova, město Jeseník s lázněmi a jeskyní Na Pomezí, Opavu i zámek v Hradci nad Moravicí. Samozřejmě také nejbližší okolí Města Albrechtic – zámek v Linhartovech a řadu

dalších míst. Na závěr srazu se velká většina účastníků projela kouzelným vyhlídkovým vláčkem taženým parní lokomotivou po úzkorozchodné trati z Třemešné ve Slezsku do Osoblahy a zpět.

Mimo turistické aktivity chodili tomíci na místní krásné koupaliště (po 18. hodině zdarma), zkoušeli si navigaci pomocí GPS při hledání cvičných schránek, věnovali se některým rekreačním sportům a každý večer sledovali nějaký film. V průběhu týdne při táboráku vystoupili žongléři z Krnova s ohňovou show nebo se uskutečnila beseda s terénním pracovníkem Správy CHKO Jeseníky o jesenické přírodě a ochraně přírody. Sraz zakončila zahradní párty v areálu školy, na které se podávaly míchané (nealkoholické) nápoje z rukou studentů školy, oboru kuchař – číšník, promítaly fotky z průběhu srazu a na závěr se účastníci zapojili do karaoke show. Párty byla osvětlena kouzelnými lampičkami, které zúčastnění vedoucí oddílů vyráběli po večerech celý týden.

Účastníci srazu byli ubytováni v internátu školy nebo vedle internátu ve stanech, stravovali se ve školní jídelně. Vedoucí se scházeli každý večer na poradě, během které plánovali program na další dny a řešili srazové problémy. Ale těch bylo skutečně jen málo, všichni účastníci odjížděli maximálně spokojeni. Po celý týden nebylo jen slunečné počasí, občas i zapršelo, ale i to patří k turistice a k táboření.

Vedoucí srazu Mojmír Nováček

V říši pohádek

V letošním roce jsme opět připravili letní tábor nejen pro naše Kamínky, ale i pro děti z Chropyně a okolí. Kde že ale byl ten tábor, no přece opět v Osvětimanech, anebo že bych se spletla a bylo to v říši pohádek? No opravdu. Sice nás autobus dovezl bezpečně do Osvětman, ale hned večer při táboráku královna fantazie pohádek proměnila všechny děti v skřítky. To proto, aby jí pomohli porazit zlého krále temnot a tím zachránit všechny pohádky.

Aby skřítkům nemohl zlý král ublížit, tak všichni dostali čarovnou bambulku, která je před jeho mocí a spolu s kouzelnou čepičkou chránila. Všichni skřítkci se rozdělili do rodů, a to Jahodníčků. Ostružinek, Jeřabinek, Hříbků a Borováčků. Každý skřítek měl i ve své barvě tričko. Skřítkci se s elánem pustili do boje s králem temnot. Perníčky s perníkové chaloupky posbírali a chaloupku znovu postavili, kouzelné byliny sbírali a na radu babky kořenářky kouzelný lektvar vařili, by zlá kouzla zahnali. Bohdan-

ce sedmero krkavců hledali a radami moudrého Větrníka, Měsíčníka a Slunečníka se řídili. Popelce hrách, čočku a fazolku přebírali, z nich pak kouzelnou polévku obědvali. Zlatovlásce pomáhali, zlatou ryбку zachránili a mravenečkům pomáhali, pak zas korálky navlékali. Pro mrtvou a živou vodu se vypravili, by s ní Jiříka oživil. Večer se také bavili a soutěžili. Pohádkovou skřítkotěku měli, kde všichni tancovali, pak skřítkoklipy předváděli a mezi sebou soutěžili. Své show nám pak Tom a Bob přímo z televize „Znova“ předvedli. I pošta pro tebe u nás byla a soutěž pět proti pěti nás neminula. Těž večerní pohádkový karneval se konal, by zlé demony zahnal. Zlý král zuřil tak, že na pomoc bratra si přivolal, ale skřítkci se nedali a v ohnivé bitvě bratra porazili.

Také vzácnou návštěvu jsme tu měli, sám pan starosta města Chropyně ing. Macháček s p. Sigmundovou a malou Emilkou k nám zavítali, by děti podpořili a dary jim předali. V pátek do města

Kyjova jsme se na výlet vydali, bychom toto krásné město poznali.

Poslední den byl zlý král temnot poražen, a tak královna pohádek při táboráku skřítky v děti zpátky proměnila a za jejich služby jim děkovala, že všechny pohádky se zpět do pohádkové fantazie vrátily a dál tam zůstaly.

Jsme moc rádi, že se dětem tábor líbil a všechny ve zdraví jsme domů šťastně přivezli.

O tom nám přece všem jde, aby si děti prázdnin užily, aby byly zdravé a odpočaté.

Kdo že se to o ty naše děti vlastně staral? No přece královna fantazie pohádek – Markétka, Rusovláska – Gábi, Král Kazimír – Martin, děd Vševed – Vládík 1., Bohdanka – Zuzka, Jezeraní královna Hanka, Šípková Růženka – Sandra, mořská víla – Martina, princ – Krasoň- Petr, Bajaja – Zdeněk, Zlatovláska Nikola, Borůvka mamča – Renátka a zlý král temnot Vládík 2.

O zdraví dětí se starala zdravuška Janička, a aby děti netrpěly hladem a žízní, tak tři kuchařinky jim vařily za maminky. Nad nimi pak bděla skřítkuška Magdička.

To je tak o našem táboře vše. Jsem moc ráda, že máme tak obětavé vedoucí a instruktory, kteří se tak dobře starali o svěřené děti.

Všem patří mé velké díky.
Za turistický oddíl z Chropyně
Kamínek Hana Paňáková

SLoup
ZÁKLADNA
ASOCIACE
TOM ČR

Sloup v Čechách

Temnou zářijovou nocí jedeme na severozápad. Míříme do kraje divoké krásy skal a roklí, do kraje rázovitých roubených chalup. Míříme do Sloupu v Čechách. V tomto kraji už sto let stojí vila se zajímavým osudem. Je zdokumentován stav po předcházejícím majiteli. Fotografie ukazují na živelnou katastrofu a opuštění objektu v časové tísní. V kuchyni zůstaly i talíře se zbytky jídel. Těžko říct, co se tady stalo – fantazie nechť pracuje.

Nejistota minulosti je vystřídána jednoznačnou přítomností. Objekt nyní patří tomíkům a právě v sobotu 13. září bude představen veřejnosti. Poslední hodiny velkého pracovního vypětí. Opravy a úpravy trvaly tři roky a stály hromadu peněz. V sobotním odpoledni se odehrává velké divadelní představení – všichni v něm hrajeme a to rovnou

premiéru (a bez zkoušení). Vila je totiž upravena jako mládežnická ubytovna hostelového typu a je pojmenována po Ferdinandu Dobrotivém. Byl to panovník habsburského domu, kterého historie asi neprávem odsunula na okraj povědomí a odsoudila v zapomnění u obyčejného lidu. Slavnost otevření má historický ráz. Dobové kroje, historická auta, příjezd panovníka, jeho uvítání, písně patřící do dané doby, předání ocenění lidem se zásluhami na opravách. V dobovém kostýmu je i hejtman Libereckého kraje. Následuje prohlídka interiérů. Jednoduchost a účelnost pokojů, zázemí koupelen a společenských místností, herna, to vše je korunováno velikou moderní kuchyní. V hostelu si každý návštěvník vaří sám a kuchyně je k tomuto účelu přizpůsobena. Zájem z řad tomíků a veřejnosti byl veliký.

Napomohlo tomu i krásné (trochu studené) počasí. Slavnost byla zakončena malým rautem.

Večerní posezení s přáteli v místní hospůdce, kde jsme poctivě vyjedli zásoby. Marná sláva, bylo nás hodně a hospůdka byla malá. V neděli pak jen hrnek ranní kávy a stisky rukou. Jen neradi se loučíme.

*Lída Nováčková,
TOM Ostrava-Poruba*

foto: Milan Blšták, Jiří Chour, Pavel Trantina

Outdoor a fotky

Usmívejte se! Druhé pokračování

Povídání o tom, jak se můžeš podílet na vzniku pěkných fotek, i když zrovna nefotíš.

Moje nejmenší fotografka Lenka přes prázdniny povyrosla. Už na nás nevolá „Usmívejte se!“, ale dokonale vyslovuje „Usmívejte se!“ Co nevidět se začne zajímat i o ty ostatní čudlíky na foťáku, ale to už bude na jiné povídání. Teď zbývá přidat pár drobností o tom, jak můžeš s fotografem spolupracovat, abyste měli oba radost z pěkných fotek.

Foť fotografa

Je to jako v tom známém přísloví: „Kovářova kobyla chodí bosa“ – většina fotografů má doma tisíce fotek, ale na žádné nejsou oni sami. Všichni ti řeknou, že jim to nevadí, někteří dokonce

budou tvrdit, že se fotí strašně neradi, ale nevěř jim. Možná jim to nevadí teď, ale jednou jim budou ty fotky chybět. Nebo jejich dětem, až se budou dožadovat: „Tatí, ukaž mi, jak si vypadal.“

Proto je dobré občas vyrvat fotografovi jeho přístroj a cvaknout ho. Nebo už při balení na výpravu počítat s jedním fotoaparátém navíc (pozor, fotoaparáty na mobilních telefonech jsou často tak nekvalitní, že by se za ně styděl i pračlověk). A až budete pořizovat skupinové foto na konci tábora, připomeň fotografovi, že jeho foťák má samospoušť a bez něho by prostě fotka nebyla úplná.

Mám pocit, že práce fotografa je jednou z nejméně fotografovaných lidských činností. A přitom je určitě zajímavá a fotogenická. No posuďte sami: Tady pořizuje kamarád Jirka makrofotografii s dvacetikilovým batohem na zádech.

To je výsledek jeho snažení.

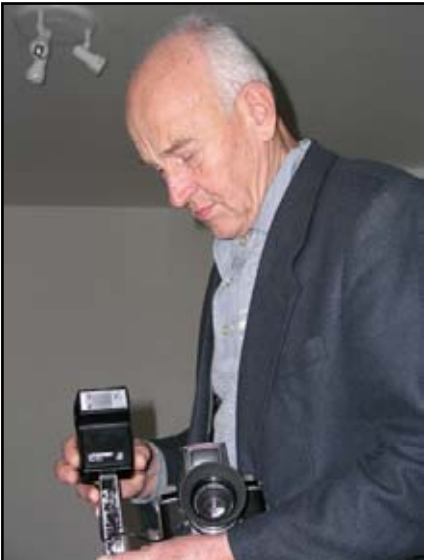
Mě zase vyfotili, jak riskuju při focení paintballu. Díky! Jednou se budu chlubit, jaký jsem byl odvážný reportér.

Kamarád Petr má fotek doma tuny. Fotí stále a čím dál lépe. Ale fotek, na kterých je on sám, by na prstech spočítal.

A pak že nejsou fotografové zajímaví! Co jen to tam ten kamarád vlastně fotil...?

Strýček Pepa. Celý život fotí jak o život. Nevynechá jediné narozeniny naší rodiny. Na půdě má krabice s nádhernými diákama Krkonoš. Zůstal věrný filmu a staříčkému foťáku. Je to neuvěřitelný samorošt, o kterém by se měla napsat kniha. A přitom si myslím, že jsem jediný, kdo ho kdy vyfotil...

Kdysi dávno (před 25 lety) jsme se loučili na hřebeni Velké Fatry, vytáhli jsme foťáky a navzájem se vyfotili. Vznikly 3 fotky. Tohle je ta moje, letos jsem konečně získal druhou od kamaráda a zbývá sehnat tu třetí, kterou fotila klečící kamarádka...

Povedlo se! Málo světla v místnosti si vyžádalo fotit desetinou vteřiny a to je hodně dlouhý čas i na focení bez stativu, natož pro zachycení houslistky. Blesk jsem použít nechtěl. Foťák jsem našťěstí udržel (nerozklepal) a houslistka v okamžiku „cvaknutí“ pohybovala jen rukou. Obličej a housle (hlavní motivy záběru) jsou čitelné a máznutá ruka naopak přispívá k dynamice fotky. Super!

Nešij sebou

Když je málo světla (podvečer, mlha, v místnostech a tělocvičnách, v tmavém lese...), fotoaparát musí nastavit delší čas a z tebe bude na fotce jen mazanec. Tehdy musíš fotografovi „postát modelem“. Nejdůležitější na fotce (i v životě) bývá hlava a ta by tedy měla být ostrá. Zkus si, jestli umíš zafixovat hlavu a při tom tančit břišní tanec a současně mávat rukama. Rozmazanosti dodají fotce pocit pohybu, ale hlava musí zůstat čitelná.

V palbě slunce tě fotoaparát zachytí dobře, nerozmazaně, i když budeš třeba smečovat balón nebo metat předmety. Tady fotka zobrazuje jednu šestsetčtyřicetinu vteřiny.

Stačilo málo – aby byla ostřejší hlava – a fotka by byla velice zajímavá. Ten cyklista jel rychle lesem, kde bylo málo světla. Pokusil jsem se foťákem sledovat jeho pohyb a skoro se to povedlo, nápisy na dresu jsou docela ostré, vše kolem „rozpohybované“, a tak je z fotky nádherně cítit ten fofr. Hlava je ale rozmáznutá, a tak je fotka nepoužitelná.

*To je pro dnešek vše. Usmívejte se!
Ahoj Douba*

Článek vzniká ve spolupráci
s časopisem Skaut

týpí jako domov

Někteří antropologové se domnívají, že člověk dosáhl pokroku díky své schopnosti hrát si. Neboť co je hra – radostné setrvávání u činnosti, jejíž praktický význam mě v dané chvíli nezajímá. A pokud mě hra chytne, jde o nejzazší bytí v přítomném okamžiku – a my se dotýkáme něčeho vyššího, něčeho hlubšího v nás.

Dnes a napříště to bude o hrách, které patří k táboření v týpí. Hrajeme je hodně, rádi a intenzívně.

První z nich se jmenuje šini, říká se mu také „indiánský hokej“. Na šini budete potřebovat hůl a míček. Hůl vyrobíte celkem snadno i na víkendové výpravě, když narazíte na smrkové houští s uschlými stromky. Většinou jdou velmi dobře vyvrátit. Smrček musí mít zachovalý kořenový systém tak, aby nechyběla „hokejková“ plocha. Patrně budete muset trochu vybírat. Přebytečné kořeny odstraňte stejně jako větve. Délka hole je individuální, většinou tak do pasu, záleží ovšem na stylu vaší hry. Vždy však musí být pečlivě ohlazená, konce tupé tak, abyste s ní nikoho (ani sebe) nezranili.

Šini můžete hrát i s tenisákem, nejlepší je ale kožený míček, který si sami vyrobíte. Je těžší a to je výhoda. Z pevné kůže (jelenice není moc vhodná, protože se vytahuje) vystříhnete dva tvary podle obrázku. Sešijte je pevným (osmičkovým) stehem „festovnicí“ nití. Před došitím nacpěte míček co nejvíce zbytky látek či kůží. A hurá do hry!

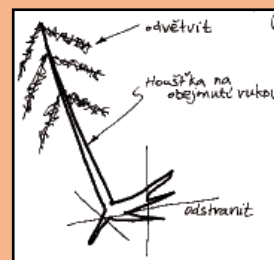
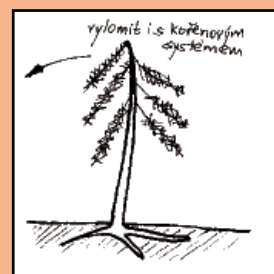
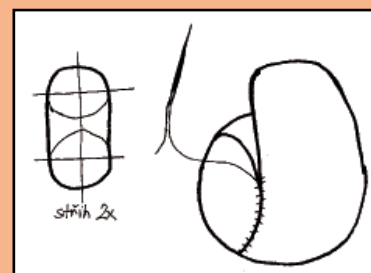
Na louce se vymezení dostatečně velký prostor (záleží na počtu hráčů, spíše větší). Na každé straně tvoří branku trojnoha. Lidé, kteří chtějí hrát, naházejí

své hole na jednu hromadu, někdo je pak za zády rozhází na hromady dvě, tj. dvě družstva. Případnou převahu jednoho družstva lze dohodou. Družstva si také mohou postupně vybrat dva (zpravidla nejmladší) kapitáni. Hra má pouze několik pravidel – je nutné je však připomenout na začátku hry:

- Cílem je dát gól soupeři (branka platí ze všech stran trojnohy).
- Hrajeme pro radost, tedy fair play, ohleduplně a aby si zahráli všichni.
- Hůl se nesmí zvedat nad hlavu, nejlépe ani nad pas.
- Holí se nesmí sekát, štouchat ani jinak ohrožovat ostatní hráče.
- Obutí hráčů se nekombinuje – buď mají všichni pevné boty anebo všichni mokasíny (či naboso).

Šini je radostná hra nejen na tábor. Trénovat můžete i ve městě tak, jak to minulý rok organizoval v Praze na Letné Wasúpi.

Josef Porsch – Ablákela
ablakela@centrum.cz

Základna v Uherském Hradišti v novém kabátě

Bývalou klubovnu SSM uprostřed „Sadů“ bez kanalizace, bez vody, s odstřiženou elektrikou a místnostmi plnými nepořádku a starého nábytku jsme dostali do Fondu dětí a mládeže už před několika lety.

Oprava, která se zdála zprvu poměrně jednoduchá, se po zahájení stavebních prací trochu zkomplikovala a nakonec si vyžádala nemalé finanční prostředky. Po asi třech letech stavebních prací omezených finančními možnostmi našeho spolku se ale přece jenom základna dočkala nového kabátu.

Na malém dvorku uzavřeném zídkou a vrátky je možno odstavit kola a v přízemí chaloupky najdou jídelnu a společenskou místnost kolektivity s kapacitou do 20 osob. Největší a centrální místnost, ve které snad časem budou i krbové kamna, navazuje na malý vedlejší trakt, ve kterém jsou vybudované „přepychové“ sociálky s dvěma oddělenými záchody, umyvadly a dvěma sprchami. Po dřevěných schodech z před síně se dostanete do podkroví, kde se zatím na matracích na zemi vyspí pohodlně 15–20 osob. Celý objekt je vytápěný elektrickými přímotopy, takže jeho využití je praktické především od jara do podzimu. Ohřev teplé vody je zajištěn 160 litrovým bojlerem, kuchyň je vybavena ledničkou a zatím dvěma elektrickými

dvouplotýnkovými vařiči. V brzké době tam přibude elektrický kuchyňský sporák.

Základna je přístupná autem v průběhu celého roku, neboť se nachází asi 70 m od nově zrekonstruované silnice procházející místní částí Uherského Hradiště. V blízkosti základny se dá pohodlně odstavit jedno vozidlo (bohužel ne na

našem pozemku) a před kulturákem je pak několik dalších parkovacích míst. Umístění základny a její blízké okolí se přímo nabízí pro nadšené cykloturisty. Za 4 dny, které jsme v květnu na této základně strávili s našim oddílem, jsme stačili projet nedaleké Kunovice s leteckým muzeem, Buchlovce se státním zámekem, hrad Buchlov, rekreační oblast Smradavky, známý Velehrad, archeoskazen v Modré, projeli jsme část překrásných viničních tratí i samotné město. Blízké restaurace nabízí možnost stravování za přijatelné ceny, k větším nákupům se nabízí blízké Tesco nebo Lidl.

Uherské Hradiště není základnou srovnatelnou například s Polanou, Dědovem nebo Kusalínem, jen těžko budete hledat v její blízkosti les pro hry, ale pro turisty hledající krásy Slovácka a okolí Uherského Hradiště je jako stvořená. Je to základna na níž je všechno vybavení podřízeno funkčnosti, základna, ze které číší novota a pohodlí. Myslím, že každý, kdo ji navštíví, bude stejně nadšený jako náš oddíl.

*Zdeněk Rolinc,
TOM Pawnee,
Bystřice pod Hostýnem*

Příjemným zpestřením hrami a přednáškami nabitého programu se stal dvou-denní přechod hlavního hřebene Roháčů. Pro některé účastníky to bylo vůbec první setkání s vysokohorskou turistikou. Úmornou dřinu šplhání po kopcích vyvážily nádherné rozhledy do okolí. Na průběh celého týdne dohlíželi hořcoví skřítci, kteří jsou v této oblasti usídlení již několik let. Tu a tam se objevovali

MORAVSKÁ TÁBOROVÁ ŠKOLA

Rok se sešel s rokem a opět nastal čas letní táborové školy, kdy nadšené tomické mládí z různých koutů vlasti vyrazilo ze svých domovů směr Západní Tatry. Zde, v malebném podhůří Roháčů, pak strávili jeden prázdninový týden spolu s vedoucími, kteří se jim z vypětím všech svých sil pokoušeli předat něco ze svých znalostí, zkušeností a dovedností.

Co se tedy vlastně na táborové škole dělo? Nebylo toho málo, takže jen stručně.

Z mnoha poučných a zároveň i mnohdy fyzicky a psychicky náročných her vzpomeňme namátkou alespoň některé z nich. Hustou hodinu, kdy rozhodovala pohotovost a spolupráce celé družiny,

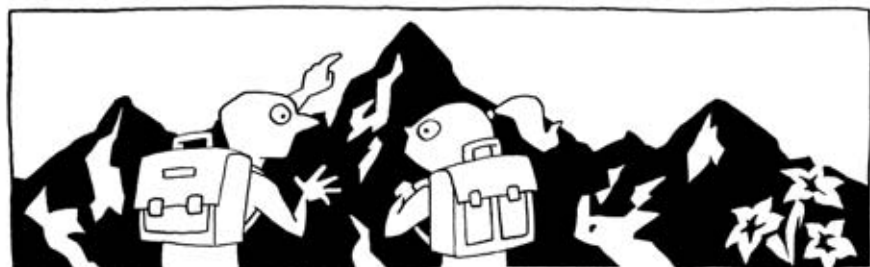
nebo bouřlivý Bobrfest, kde každý zúčastnit své hudební a dramatické vlohy při tvorbě hudebních klipů, následně běžajících na You tube. Vzpomínat se jistě bude i na balonovou poštu, kdy po napsání krátkých vzkazů vzletlo z našeho táborového místa několik desítek balonků vstříc novým známostem.

Kromě hraní se přítomná tomická budoucnost vzdělávala v první pomoci, psychologii, paragrafech, meteorologii, orientaci atd. Nedílnou součástí bylo předávání vlastních zkušeností např. prostřednictvím tzv. TOP 10, kdy každý prezentoval to nejzajímavější ze své oddílové činnosti.

a dbali na spravedlivé odměňování těch, co si to zasloužili.

Co dodat. Všichni organizátoři táborové školy doufají, že účastníkům přinesla kromě zážitků i mnoho inspirace do další oddílové činnosti.

Ivo Skoček - Hop

LETNÍ TÁBOROVÁ ŠKOLA • ASOCIACE TOM • TATRY 2008

ČESKÁ TÁBOROVÁ ŠKOLA

Velmi optimisticky a netradičně začala letošní táborová škola v Pořešíně, neboť na rozdíl od let minulých přijelo 23 přihlášených účastníků, jeden jediný nedorazil. Obtěžkáni batohy, držíce v rukách vyrobené berly si s sebou jistě přivezli obavy z neznámého, očekávání a snad i touhu poznat a učit se. Za lektory mohou říct, že v té chvíli již byly nástrahy táborové školy pečlivě nachystány, strategie domluvena, jídelníček doladen. Mladí tomíci, instruktoři či začínající vedoucí z 12 různých oddílů rychle zaplnili chalupu i blízké okolí a se zvědavým úsměvem začali hltnout pohádky Jirky Choura. Vyprávěl jim o místním tradičním golfovém turnaji, o tom, jak si musí vyrobit autobus a vozit domorodce v Kaplici, o udržování napětí a spádu

každé hry a nakonec i příběh o vymyšlení pravidel a využití odpadového materiálu. V průběhu týdne následovalo v rychlém sledu uzlování, prusíkování na lano i na strom, překonávání nízkých i vysokých lanových lávek, základy fotografování a filmování, využití systému GPS, bubnování, landart, sekání sekerou i její broušení, hry fyzicky i psychicky náročné, pedagogika i psychologie skupiny dětí a večerní zpěv s kytarou. Závěr nabitého týdne zajistila vždy šaramantní Radka Šumerová s povídáním o právu a bezpečnosti a nepřekonatelný Aleš Tokaheya Sedláček, který nás doslova vtáhnul do světa woodcraftu, rozdělá-

vání ohně přírodní cestou a závěrečné potní chýše inity.

K úspěchu táborové školy nám opět pomohlo neskutečně krásné počasí, chaloupka nad Malší, manželé Wiedersteinovi, lektori Jirka Šmída, Tomek Hurt, Matěj Chour a Jirka Vraštil, jistě také kuchařky Eliška s Katkou a nesmím zapomenout na fekální vůz pana Holuba z Českých Budějovic, který nás zachránil doslova za minutu dvanáct.

Zdeněk Šmída

Pár slov o české LTŠ můžete najít na stránkách www.a-tom.cz v sekci letních táborových škol.

Ve dnech 4.–8.6.2008 se sjelo na osm desítek tomíků na Salze, aby si prověřilo své schopnosti a znalosti na tradiční divoké řece v Rakousku. Plný autobus vyrazil z Moravskoslezského kraje a další z jiných krajů ČR se přidali s vlastní dopravou. Po tři dny všichni vyráželi i přes letošní nepřízeň počasí (časté deště a zvýšená hladina toku) na vodu a statečně se prali s vlnami a peřejemi. Náčelník kurzu Tajmen – Jarda Česnek ze vsetínských Skorců – jako vždy nešetřil hlasem a nadávkami, aby se všichni dostali do místa určení cíle a plni zážitků, což se tedy určitě podařilo. Po večerech se debatovalo, procházelo nejbližší okolí a kopečky, hrálo a zpívalo a taky fandilo našemu národnímu fotbalové-

RAKOUSKÉ VLNOBITÍ

mu týmu proti Švýcarsku v nejbližších hospůdkách. Několik frekventantů si buď prodloužilo anebo nově splnilo instruktorský vodácký kurs, a neměli ty zkoušky vůbec lehké! Do konečného výčtu ještě uvádíme přítomnost rakouských tomíků z ÖTK pod vedením věčně usměvavého Wolfganga.

Zvláštní poděkování patří instruktorům, kteří Jardovi a Honzovi Česnekům a Jirkovi Homolkovi pomáhali v určitých skupinách starat se o ty méně zkušené. Byli to vedoucí z oddílů Šlápoty Hořovice, Maracaibo Třinec, KADAO Opava a Mirago Ostrava. Do úplného výčtu účastníků chybí dodat tyto nadšence: TOM Sirius Ostrava, Čmoudík Ostrava, Medvědí Stopa Holešov, Zálesáci Svitavy, Malý Furiant České Budějovice a Orion Hlučín.

Před dvěma lety to vypadalo, že o VTŠ není zájem, ale poslední dva kurzy ukazují pravý opak a mezi přítomnými vedoucími se rozproutila debata mimo jiné o tom, jak s VTŠ dále do budoucna.

*Rosta Kašovský,
TOM ČMOUDÍK Ostrava*

Za cíl třítydenního putování jsme si stanovili přejít bulharská pohoří Pirin a Rilu. Suchý článek o zdolaných vrcholech by asi pro tebe, milý čtenáři tohoto prestižního časopisu, nebyl ničím novým, a proto se tedy pokusím s tebou podělit o zkušenosti z cesty a některé zajímavé zážitky, nikdo neví, kdy se ti můžou hodit. Naše výprava tomiků byla na znamení přátelství mezi oběma spolky doplněna o skautku a kamarádku Lenku Podolákovou.

Zkušenost první – azbuka

Pokud tě ruština ve škole minula, můžeš využít stejného vlakového rychlokurzu, skládajícího se z čtyby pohádky o Krtečkovi a ruského vydání časopisu Cosmopolitan, jako jsme to udělali my. Pak pro tebe nebude určitě žádný problém na staré informační tabuli v Bělehradě zjistit, že vlak Balcan express mířící do Istanbulu (samozřejmě i s tureckými záchody) ti dávno ujel. Nádraží v Bělehradě je však čisté a poklidné místo a nedaleká pekárna má přívětivou otvírací dobu.

Zkušenost druhá – kývání hlavou

V Sofii, hlavním městě Bulharska, jsme sehnali levný nocleh u jedné moc milé paní (rádi dodáme kontakt). Ona na nás mluvila bulharsky, my na ni česky

– docela jsme si rozuměli. Paní nám ale neustále dokola trpělivě opakovala to, co jsme jí již několikrát odkývali. Došlo nám to až po chvíli – Bulhaři kývou hlavou obráceně. Mají k tomu historické důvody.

Zkušenost třetí – bulharské značení

Nikdy nevěřte zelené a žluté značce, nebo ji berte alespoň s rezervou. Tyto značené stezky se vynoří na rozcestnicích a člověka zavedou do nejbližšího lesa, kde po chvíli zákeřně skončí.

Zkušenost čtvrtá

– medvěďák a jeho automobil

Může se stát, že tě na konečné autobusu osloví muž středního věku, ne nepřipomínající sňatkového podvodníka. Pokud se tě zeptá, jestli jsi už slyšel o největším evropském parku s tančícími medvědy, můžeš si být jistý, že mluvíš s Isidorem Bankovem – turis-

tickým koordinátorem a medvěďákem v jedné osobě (dle jeho vizitky). Možná ti nabídne odvoz svým automobilem až pod hory, kam žádný autobus nejezdí. Za skromný peníz se dozvíš spoustu věcí o stavu bulharských silnic, lidové hudbě a historii, prodiskutujete příbuznost slovanských jazyků (kdo by například řekl, že slova jako gorila či želé se v obou jazycích řeknou stejně) a mnoho dalšího. Věř mi, že jízda nevelkým osobním automobilem s pěti velkými batohy, šesti namačkanými lidmi a dřevěným špalkem zajišťujícím kufr před samovolným otevřením opravdu stojí za to!

Zkušenost pátá – velmi zásadní – železnice a autobusy

Je vcelku běžné, že autobusy přijíždějí a odjíždějí třeba o pět minut dříve, než je psáno v jízdním řádu. U vlaků se může dokonce stát, že spoj, ačkoli je psaný v jízdním řádu, vůbec nepřijede – čtenáři, na to bacha, to se může docela škaredě vymstít.

Doufám, že vás postřehy z naší cesty o něco obohatily nebo alespoň trochu pobavily.

*Tadeáš Klaban,
TOM Robinsoni, Poděbrady*

HOBIT

znovu téměř po dvaceti letech

Hobit podruhé? Musím se přiznat: byla to letos docela úleva – stačilo jen nalistovat příslušnou stránku ve scénáři, a pak si mlsně vybírat, co z původního děje zachovat a co pozměnit. Zakrátko má kina opanovat stejnojmenný velkofilm. Jakmile bude na světě, každý sezná, že v Hobitovi nemá žádná Odula co pohledávat, natož aby shůry padala na lidi (pardon, pochopitelně na trpaslíky).

Právě s námi milovanou příšerou byla největší potíž. Příliš plasticky jsme vyprávěli o úspěšném strašení ve dne, takže si ji kdekdo půjčoval, až skončila bůhví někde v neznámu. Nezbyvalo než sehnat jutu a ušít novou. Odulu pomáhal zhmotnit také jeden z bývalých trpaslíků. Dnes již svým objemem ani výškou trpaslíka rozhodně nepřipomíná. Když před stodolou hrčel šicí stroj, oči Kokešovi plály. Zaručeně si živě představoval, jak se ta chapadla už už obtáčeji kolem jeho synka – Makeše.

Tvůrci se pochopitelně snažili, aby žádná z etap nebyla jen prostou kopií té původní. Pokud to šlo, vystříhali jsme se minulých chyb a omylů, také technika od dob premiéry pokročila. Průběh etap jsme točili ne na jednu, ale hned na dvě malé kamery, lehounký a skladný duralový žebřík umožnil bez dřiny dosáhnout potřebných výšek, a v neposlední řadě – díky megafonu – řev Šmakův nabral na síle a hrozivosti.

Také instruktoři si prosse ve Zlobry, Vrrky, skřese je vyhubit docela podařilo.

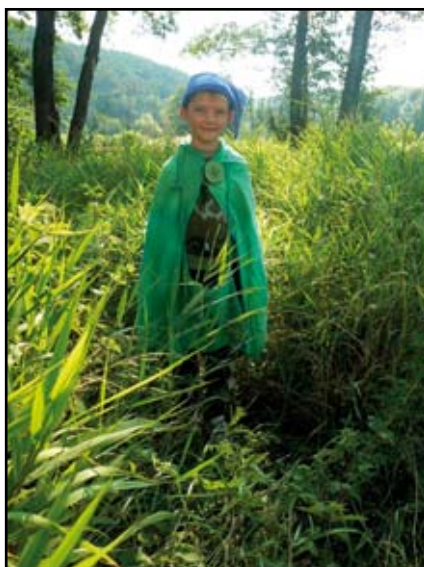
Z malebného táboru trpaslíci i elfové potrestáno, dobro zvinebudou. Možná ale

žili to, co jejich předchůdci. Převtělili ty, chutě honili trpaslíky a snažili Skoro se jim to také v jedné z etap

řiště pod Robčicí však odjížděvrcholně spokojeni. Zlo bylo těžilo. Hobita ale hned tak hrát zase tak za osmnáct let...

Jiří Chour,
TOM Veverk,
Brandýs nad Labem

Tábor 2008

Letošní táborovou hrou jsme se přenesli do slavných dob Divokého západu, kdy zákon a pořádek určoval šerif se svými pomocníky snažící se dopadnout Diggerovu bandu, která loupila v okolí. A tak jsme skautskou základnu v Červeném Hrádku u Sedlčan přejmenovali na Red Castle City. Také bychom letošní tábor mohli nazvat na „tábor kontrol“. Poté, co jsme zdárně přečkali kontrolu z hygieny z Příbrami, paní hygienička se podívovala nad celtou v mrazáku (nevěděla, že tím lze sundat přilepenou žvýkačku), nás navštívila kontrola z ministerstva školství. Byli jsme na výletě na Orlíku... byli jsme nezastížení. Když už jsme si mysleli, že náš táborový život bude plynout poklidně dál, objevili se zde jiní pánové z ministerstva školství. Ten mladík s „lišáckým úsměvem“ je prý sám ministr školství Ondřej Liška. Doprovázel ho jeho náměstek Jan Kocourek s doprovodem a se štábem České televize. „Kluci“ z ministerstva si prohlédli tábor, ubytování dětí, vybavení tábora, mrkli do oddílových kronik a pan ministr s dětmi poobědval.

Myslím, že jsme tomíkům vůbec neudělali ostudu.

„Třešinkou“ na dortu byla návštěva profíka fotografa Zbyňka Maděryče z Brna, který nám skvěle nafotil táborový karneval.

Další tábor je za námi, opět patřil mezi ty úspěšné. Každý, kdo tábory pořádá, ví, že je to zásluha skvělého týmu kamarádů. Dovolte, abych i já všem svým kamarádům poděkoval. Dík – a ahoj příště!

Vratislav Hroch Florián,
Klub lesní moudrosti, Roudnice n/L.

Co bylo o prázdninách a v září 2008

Čeští a moravští tomíci uspořádali na dvě stovky táborů, vandrů, putování a výletů. Z některých přišel na ústředí milý pozdrav, za který ústředníci děkují.

Ministr školství Ondřej Liška se rozhodl navštívit tábor roudnického oddílu Klub lesní moudrosti, také tak učinil a byl spokojený.

Mariana Šormová a Petr Pittner byli oddáni v Jilovém v Prahy

Redaktor tohoto listu (první v tiráži) a šéf spolku (tamtéž druhý) si vyměňovali kultivované názory na prezidenta republiky a českou politiku vůbec.

Ministerstvo financí se třináctým měsícem snažilo převést opárenský mlýn tomíkům. Byly to měsíce plné dřiny a úpění a některé zaměstnance toho centrálního úřadu přepadala nezastavitelný třas rukou, když se ze sluchátka ozvalo „Dobrý den, tady Novotný, tomíci...“ Sluchátka jim poté padala na lakované stoly a interiér ministerských kanceláří byl devastován.

Česká televize pozvala do svého pořadu Dobré jitro Ondřeje Šejtku a Tomáše Novotného k ranní deseti-minutové osvětě toho, co je to tábor v Banátu. Hezkou chvíli ale překazil Radovan Karadžič, jehož zatčení zasáhlo do délky „našeho“ vysílacího času a zhruba o třetinu ji zkrátilo.

Ostravským Průzkumníkům byla zkraje banátského táboření strašná zima.

Do úmorné a vyčerpávající dřiny, kterou vyvíjelo finanční ministerstvo naší země ve snaze převést tomíkům po více než roce od vynesení rozsudku, vstoupila reorganizace na též ministerstvu. Ústředí zbledlo jako jeden muž a jedna žena, a protože vědělo, co to může znamenat, pořídilo si chrániče na kolena.

Takto napsáno to zní naprosto zmateně a nelogicky, ale protože věc je křehká a tajná a sahá až do nejvyšších kruhů, vše objasníme až v příštím Tomíkovi, tedy pokud vše dobře dopadne.

Do Albrechtic se sjely davy tomíků na tradiční letní sraz, kterému veleli Mojmír Nováček a Jitka Veselá.

Ondřej Šejtka s Tomkem Hurtem zachránili uprostřed Rumunska náčelníka TN, který dočasně sešel z cesty, a rozhodli se, že chtějí náročný podnik zvaný Tábor v Banátu podniknout napřesrok zase.

Milan Blšťák, Vít Madron a Tomáš Novotný připravovali barevnou a krásnou publikaci o chalupách a dalších staveních našeho spolku, která by měla vyjít zkraje roku 2009 a bez které žádný oddíl nebude moci být.

Alice Pařízková, Jana Dvořáková a Zdena Náhlovská z ústředí usmažily najednou nejvíc řízků, nakoupily nejvíc piva a v barrandovské půjčovně vypůjčily nejvíc obleků, uniform a krajkových volánků ve svém životě.

Otevřeli jsme Herberk Ferdinanda Dobrotivého, největší investiční dílo našeho spolku za celou dobu jeho existence. Byl u toho kupříkladu liberecký hejtman Petr Skokan, čeští historikové Jiří Rak a Milada Sekyrková, přátelé a kolegové z mnoha dětských spolků, ředitelé odborů různých ministerstev a hlavně turisté a tomíci, kteří si užívali řízků, biedermeierovských oblečků, dortků s rakouským orlem, muziky a historických kol a automobilů.

První náměstkyně ministra Lišky Eva Bartoňová nejprve skočila padákem v tandemovém skoku a posléze, aniž by jedno navazovalo na druhé a souviselo spolu, odletěla na paralympiádu do Číny. Mezitím ještě stačila tomíkům napsat blahopřání k otevření sloupského herberku.

Náměstek ministra školství odvolal dosavadního ředitele odboru pro mládež Jaroslava Tučka.

Kamil Podroužek-Bocman a Helena Valtová si řekli ano v někdejší poustevně Sloup, nedaleko zákupského panství Ferdinanda Dobrotivého, a pak se odjeli veselit do herberku.

Česká rada dětí a mládeže sestoupila ve velké budově na Senovážném náměstí o patro níž.

Vyšlo najevo, že pro dámy z ústředí bylo největším zážitkem ze sloupské oslavy těch několik (naštěstí málo) nenažranců, kteří nepočkali na oficiální odкрытие rautových stolů, ale hrabali prackou pod ubrusy, lovili dávno předem řízků ze zakrytých stolů a snad i z lednice a vůbec se chovali jako ubohý a vyhladovělý ruský lid krátce před Říjnovou revolucí. Škoda, že nebyl po ruce nějaký Uljanov...

Mikulášovičtí tomíci uspořádali povedené Mistrovství ČR v turistickém závodě. Na stupních vítězů stanuli borci exotických jmen Bendžela, le Van a Fúsek.

Tomek Hurt, proslulá českolipská jednotka slušnosti a zapřísáhlý tuzemský abstinent, nastoupil na roční misi(i) na ústředí, kde se bude starat o granty, tiskové podklady a všeobecnou administrativu.

K tomu, že alespoň na jeden den v týdnu posílí nepočtené řady roztockého úřednictva, se rozhodl i Viktor Bambéro Hájek.

Čilý, veselý, chytrý, roztomilý a pracovitý, nejprve nacisty a pak komunisty vězněný JUDr. Jiří Navrátil, junácký místostarosta a náš přítel, oslavil v kavárně Vesmírna své neuvěřitelné 85. narozeniny.

Důvod k oslavám je též ve Valašském Meziříčí. Tamní vyhlášený, činorodý a v nejlepším slova smyslu aktivní oddíl Zlaté Šípy slaví čtyřicet let svého trvání. Přejeme mu, aby měl i nadále štěstí na tak tvůrčí a originální vedoucí ve svém čele.

Pavel Vaňásek se zaradoval nad bezmála čtyřmi stovkami tisíc silných českých korun, které v posledním čtvrtletí přistanou díky mimořádnému investičnímu projektu v Kamence.

Jiří Homolka, místopředseda tomíků, jednal na Ministerstvu pro místní rozvoj ČR o podpoře naší asociace.

Představení Klubu českých turistů změnili po necelém roce smlouvu, která upravuje vydávání populárního Turisty. Tím vytvořili rekord: žádný jiný časopis svého druhu na světě nevychází na základě tak často měněné smlouvy. Ze se to nedá dokázat? Dokažte to!

Vůdcové skautů, tomíků a České tábornické unie si řekli, že stanovy České rady dětí a mládeže by se po deseti letech své platnosti pranic nemusely měnit. Jiní to ale viděli jinak, protože stávající stanovy vadí evropské byrokratické struktuře Youth Forum, do které se za lhostejného přihlížení většiny svých členů Česká rada dětí a mládeže snaží dobrých deset let dostat.

Mladí tomíci z Poděbrad a také jedna skautka bytem tamtéž, všichni zcela lhostejní k organizaci Youth Forum, promítali pro kamarády, rodiče a známé obrázky ze svého velkolepého bulharského putování.

Na ústředí se malovalo.

Sloup dvakrát svatební

Dvě oddílové svatby zažilo Českolipsko. Přímo ve Sloupu, v kamenné kapli pous-tevny, si bral Kamil-Bocman Podroužek dlouholetou přítelkyni Helenku. Manželé, věřím, brzy přidají ke společnému příjmení Podroužek-Podroužková predikát *von Opárno* – ano, to jsou ti odvážlivci, kteří jsou připraveni po rekonstrukci spravovat mlýn na samotě pod Lovošem...

Miki a Renata, dnes oba Dvořákoví, byli sezdáni o týden dřív v Modlivém dole, který je od našeho herberku coby svatební květinou dohodil. On odchovanec po-děbradských Robinsonů, ona Chippewanka divoké krve... Oběma dvojicím, dopro-vázeným ve svatební dny davem oddílových přátel, rádi blahopřejeme! (ton)

Táborská unie čtyřicetiletá

Zkraje září oslavila své narozeniny ČTU – Česká táborská unie. Spolek, který vznikl v bouřivém období Pražského jara 1968 a který je nám v mnohém podobný. Jeho členy jsou trem-pové a táborníci, jeho nejviditelnější akcí Porta. ČTU patří spolu s tomíky a junáky k zakladatelům České rady dětí a mlá-deže.

Blahopřejeme k narozeninám!

**Tomík č. 66,
ŘÍJEN 2008**

Časopis turistických oddílů mládeže.
Vydává Asociace TOM ČR
ve spolupráci s Klubem českých turistů,
s podporou Ministerstva školství,
mládeže a tělovýchovy ČR.

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Rostoky.
Tel., fax: 220 910 460, 220 910 314
mobil: 777 322 785

E-mail: ustredi@a-tom.cz,
www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili:
Jiří Chour, Tomáš Novotný,
Petr Balcer,

Grafika: Jiří Chour

Foto obálka: Jiří Chour

Ostatní fotografie: oddíloví vedoucí
Příspěvky a fotografie vedoucích jsou
zveřejňovány bez nároku na honorář
a vracejí se jen na vyžádání.

Náklad 1200 výtisků.

Uzávěrka příštího čísla
je 15. prosince

Opravdu srdečně pozdravení letí za legendou Vsetínska: Ve Valašské Bystřici se v plné svěžesti a stále připravený věnovat se milované základně Mraveniště dožil osmdesátky Jaroslav Kubeš - Robin.

Milý Robine, vše dobré a radost z lidí kolem i velkého díla – to ti přeje náčelnictvo, pracovníci ústředí i čtenáři tohoto listu!

její nesporné zásluhy o rozvoj turistiky mládeže a dospělých. V letech totality stála v čele rady mládeže KČT (tehdy Svazu turistiky) a významnou měrou se zasloužila o možnost existence alternativy vůči tehdy všemocné Pionýrské organizaci SSM. Po roce 1989 aktivně pokračovala v práci s mládeží a podílela se na vzniku Asociace TOM ČR, později též na organizaci tomíků i dospělých turistů v nově vzniklém Zlínském kraji.

Líbo, děkujeme a gratulujeme!

Jiří Homolka,
místopředseda ATOM ČR

Stručně o Sloupu

Areál je tvořen dvěma objekty: horní, menší, slouží tomíkům a turistům obecně již čtvrtým rokem a byl zrekonstruován díky prostředkům od ministerstva školství téměř kompletně. Vila, dnešní herberk, čekala na zprovoznění o tři roky déle.

Jednoznačně největší investiční akce „spotřebovala“ víc než 17 milionů korun, které jsme získali v drtivé většině z evropského programu Interreg III a od ministerstva školství. Herberk má kapacitu 44 osob, nocleh v něm se bude pohybovat mezi dvěma a třemi stokorunami. Je určen hlavně návštěvníkům zvenčí, mimo náš spolek, jakkoliv (za splnění výše uvedených podmínek) nejsou rozhodně vyloučeni. Dům má prostornou halu, bezvadně zařízenou kuchyni a 9 pokojů pro hosty. Výjimečná je herna z dílny Zlatých Šípů a originální je výzdoba celého herberku: od kopií dobových litografií přes tři „habsburské barbíny“ Šárky Zetové až po filigránské tabulky z dílny Tadeáše Klabana a Jana Rydla.

Nejvýmluvnější jsou fotografie: na těch dnešních je vidět více sláva a méně interiér herberku. Bude ale příležitost ho představit i v zinním čísle Tomíka – dnes jen poděkuji všem spolupracovníkům a přátelům, zejména Josefu Votavovi a Radce Šindelové, kteří byli u každého kroku generální rekonstrukce, Hopovi a Yourimu ze Zlatých Šípů, a pak také mladým tomíkům z celé republiky, kteří poslední čtyři roky v areálu brigádnicili.

Mám ale prosbu ke čtenářům našeho časopisu. Herberk si na sebe musí vydělat a já jménem náčelnictva prosím: Šiřte jeho slávu a získávejte mu hosty. Od listopadu či prosince zprovozníme webovou stránku s údaji o kapacitě, cenách a možnostech k pobytu, jakož i námětech na výlet (prozatím lze čerpat z odkazu Sloup v hlavním menu našeho webu).

Objekt je už nyní vhodný pro náročnější turisty, rodiny, ale pro školení či firemní akce. Jeho další dovybavení předpokládáme do léta 2009.

Tomáš Novotný

Veverk JOACHYM MYKOLOG

